

FLOR NATURAL

DE LLEVANT A PONENT

(Cinc sonets d'amor)

Lema: "Lo Temps perdut, sospirant, maldiran".

Ausiàs March

1

Com apagada font
dins la blanca mirada,
a una set ignorada
l'amor jove respon.

La vida és contemplada
com dins la pau d'un son:
interminable pont
sobre el buit de l'albada.

És fràgil el record
i tot el món presència
que multiplica el cor,
i els ulls de cada absència
augmenten el neguit
d'un temps d'or, infinit.

2

Tant com el foc repta natura
i en un sol cos dos cossos fon,
l'adolescent en cor confon
el gerd amor, la febre obscura.

La joia és breu, dolor pregon;
tendra la flor i ja el tany madur:
quan el desig son cant atura
dins de la sang s'adorm el món.

Però el record vetlla a la porta
que s'obre a ruta de migjorn:
al futur cap hora no és morta.

Múltiples formes, a l'entorn,
assetjaran la llar, encara,
fins que una hi resti, com una ara.

3

Són lluny les set i les vies desertes.
El blanc casal sobre el turó somriu:
la intimitat clogué porta i badiu:
les hores a Afrodita són ofertes.

L'Amor renova en càntic successiu:
a un goig futur possibles veus despertes;
elles vindran, amb les mans ben obertes,
quan massa de l'hivern sigui captiu.

I el temps esguarda immòbil, cada cosa:
és pur de tot neguit el pensament,
i tènue el record com llum de rosa.

Però dins l'aire massa transparent,
ha de solavar, un verd polsim que plana,
d'oblit o enuig, la fràgil porcellana.

4

Necessari com cel
—do de llum i misteri—
el cor vetlla un imperi
al temps i al seny fidel.

L'un a l'altre hemisferi
tremola un sol estel.
Un últim déu, rebel,
al capçal sol haver-hi.

Al pàl·lid llantió
del record, transfigura
el món en recambró.

La flama ja és tan pura
que ateny un sol cairat:
dolcesa o soledat.

5

L'amor, si ens va ferir,
ens ha deixat penyora:
un sempre nou camí
al caire d'una aurora.

Si un dia ens féu morir
la imatge que es desdora,
de l'ombra atüidora
un nou esguard sorgí.

El goig no era comprendre
—els mots es tornen cendra
i el món és sencer al cor—,
sinó que, amb un somriure,
ens ajudés a viure
sense témer la mort.

Joan Barat

ENGLANTINA D'OR

1. DE MUNTANYA

D'aquí estant, el vilatge és una rosa
que l'afany de la vida va esfullant,
i el cementiri, en la tarda calmosa,
aparella sa barca de llevant.

Cementiri i vilatge tot reposa
i ningú no destorba aquest instant;
amb quina gràcia la tardor composa
les rimes d'or d'un poema expirant!

Amor que vius sota aquella teulada:
si haguessis vist com jo la colomada
desplegar dintre el cel el seu ventall,

la melangia en flor de la bruguera,
el convit de ventura de l'Albera...!
He trobat la recança al capdavall.

2. ALTA MUNTANYA

Aquests llosats de la Tor de Querol
guarden el bes del fred al juliol.
Un tell florit senyoreja en la plaça
mentre que el falziot passa i repassa
dins l'agonia clara del ponent.
La muntanya és un somni verd morent
on ve a expirar l'última batallada.
I aquella església no és abandonada
si enclou encar' la presència d'un sant
l'or d'una raimada penjolant.

3. DES D'AQUELL BOSC

Des d'aquell bosc que domina el Valira
de l'aigua el cant qui el podria estroncar?
¿I ara per què la vall ve a sospirar
d'ençà que el sol en la broma es capgira?

Si pogués durar sempre aquest moment
de pensament davant del paisatge?
Mes els dos bous, amb un darrer viatge,
s'han endut les garberes de forment.

4. FESTA

—A la plaça de Les Illes
el carboner ve a ballar.
Té el delit del trabucaire
i el caliu dintre el mirar.
—Porta flaires de boscúria
que solen embriagar:
amb la mel de ses paraules,
quina noia encantarà?
—Conta a la seva ballaire
que fades no encontrarà
a l'entorn de sa cabanya:
les esporuca el singlar.
—Passa setmanes enteres
dintre el cor de l'alzinar.
Un ròssec de fumerola
vos el farà endevinar.
—La filla de l'hostalera
s'hi voldria maridar
perquè sap que de muntanya
el cel se pot abastar.
—Si el vent algun cop renega,
passa el vent collada enllà.
Que envesteixi la barraca,
l'amor no se l'endurà!
—A la plaça de Les Illes
quins sospirs treu el joglar!:
els treu per una fadrina,
tiroleta tirolà.

Edmond Brazés

VIOLA D'OR I D'ARGENT

CIUTAT INTERIOR

Lema: "Servint senyor que ja
més fon vassall".

Ausiàs March

Oh lliri imperial de l'esperança
que sent pur i enyorívol pot malmetre's!
I el cor quan de la Teva destra es cansa
escriu als murs en amagades lletres:
creixo rebel, i el Teu clarí no escolta
i la desesperança a dins madura

i, ja cremat el blat de Déu, és molta
la nit envaïdora amb faç impura.
I el cor defuig la Teva flama clara
i duus combats a l'àngel que l'empara.

Lliri rebel de la desesperança,
arç difícil que creix a la ciutat;
car som ciutats per on un Riu avança,
ciutats amb gespa i murs i estrany esclat.
Mes si és talment abandonada platja
els que porten braços de neu nocturna,
la pantera que duu l'hora salvatge
senyoregen i tornen foscant l'urna